

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 14.

Tredie Sessions anden Samling.

Elleve. Mode.

Torsdagen den 30te Juni.

(Forts.)

Besæfely: Jeg skal naturligviis ikke her gaae ind paa en vidtløftig Deduction af det Spørgsmaal, som jeg i Anledning af det nærværende Lovforslag har troet det nødvendigt at berøre; det kan jo naturligviis ikke her føre til nogen Afstemning eller komme til nogen Afgjørelse; men jeg skal kun i Anledning af, hvad den meget ærede Finantsminister har ytret, gjøre opmærksom paa, at, saaledes som jeg opfattede Meningen deraf, antager den meget ærede Finantsminister, at det nærværende Lovforslag ikke er nogen Finantslov, og at Grundlovens § 52 kun omtaler Finantsloven. Vagten er altsaa her lagt paa det ene Ord „Finantslov“. Da Grundlovens § 52 kun omtaler Forslag til Finantsloven, skulde det være Regjeringen tilladt at udgive en Lov, som ikke havde dette Navn, men som havde den samme Kraft og den samme Betydning. Jeg vil dog tillade mig at erindre om, at en Finantslov er en Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling, og det nærværende Lovforslag overskrives „Forslag til Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling“. Nu er det vel sandt, at den kaldes ikke en Finantslov; men efter min Anskuelse er det saa fuldkommen en Finantslov som nogen anden. At der ikke i den er optaget specielle Indtægts- og Udgiftsposter, kan for mig ikke gjøre nogen Forskjel; jeg seer ikke Andet, end at den har aldeles den samme Virkning som en Finantslov. Jeg kan derfor ikke anerkjende det Argument, som den meget ærede Finantsminister har hentet fra Ordet „Finantslov“ i Grundlovens § 52. Jeg vil tillige gjøre opmærksom paa, at, dersom det virkelig skulde være Tilfældet,

at jeg tager feil, og at dette kun har været Meningen med Grundlovens § 52, da skjøner jeg ikke ret, hvorfor den egentlige Bestemmelse derom skulde være. Det bliver jo da Regjeringen ligesuldt muligt ved Hjælp af den nærværende Indtægts- og Udgiftsbevillingslov at føre Statens Tøller, som om den havde en Finantslov. Jeg skal naturligviis ikke her gaae ind paa, om det nogenlunde kunde gaae saa vidt, at Rigsdagen skulde nægte Finantsloven. Det er et ganske andet Spørgsmaal; det er ikke det, der her er Spørgsmaal om; det, der her har været under Omtale, er alene, hvorvidt en saadan Lov, som den nærværende, kan overeensstemme med § 52 i Grundloven udstedes, og det forekommer mig, at dette kan ikke være Tilfældet. Den meget ærede Finantsminister har tillige tilføjet, at han skulde ikke have Noget imod, at Spørgsmaalet om den provisoriske Lovs Antagelse eller Forkastelse særskilt blev afgjort her i Rigsdagen. Det er mig ikke klart, hvorledes det skulde gaae til paa anden Maade end derved, at den meget ærede Finantsminister bragte den frem for Thingene. Idet jeg har erklæret, at jeg vil stemme for det foreliggende Lovforslag, kan jeg naturligviis, naar den provisoriske Finantslov fremkommer, ikke have nogen Betænkelse ved at stemme imod et saadant Lovforslag.

Finantsministeren: Efter den almindelige Formening, som jeg har udtalt, vil det kun være nogle ganske faa Bemærkninger, som det sidste Foredrag kan foranledige mig til, og da navnlig den, at en Finantslov er ikke en Lov, der indeholder Regler for Indtægts- og Udgiftsbevillinger, men det er en Lov, der bestemmer Indtægts- og Udgiftsbevillingen for Finantsperioden. Var det ikke saaledes, vilde jo Lovgivningsmagten have gjort Noget, der